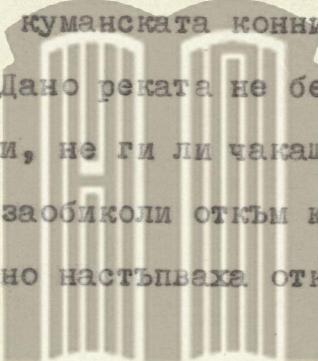

Облъхна го свеж нощен ветрец, напосен с мириз на росен. Ясночервен, огромен месец изникваше зад потъмнелия силует на крепостта, която се извисяваше в далечината. Хълмове и долини мълчаха, застинали в царствена тишина, потънали в таинствени сенки. В далечината Хебър блескукаше като сребърна жичка, ридовете чезнеха призрачности.

Асен отправи жадно взор към тъмния черен силует.

Дали там бяха вече успели да нахлуят гръцки войски? Това щеше да бъде съдбоносно за него. Българите трябваше на всяка цена да изпреварят комnenовите пълчища, за да не бъдат заградени от всички страни, при едно желание на гърците да ги обхванат като в клещи. Със сигурния заслон на крепостта зад гърба си, те щяха да могат да раздвижват в искусна игра куманската конница. Дано крепостта можеше да се вземе откъм изток. Дано реката не беше придошла много... Но там, между тия ридове и реки, не ги ли чакаше спотаена Комnenовата войска? Ако можеше да се заобиколи откъм юг. По-безопасно щеше да бъде. Защото гърците неизбежно настъпваха откъм изток, край десния бряг на Хебъра...

Царят внезапно спря.

Този чуден шум! Той отново долепи ухо до земята. Росните треви измокриха лицето му. Звукът личеше все по-ясно. Сякаш хиляди води клокочеха в стройната песен някакъв стар, познат напев. Той продължи да се лута из гората, зърна в низината лагера на куманите, слезе към тях. Стражите го познаха отдалеч и го пропущаха с почтително вдигне на сулицата.

Колкото повече слизаше надолу, толкова повече шумът ставаше поясен. Тук таме се препъваше в останки от стари основи, минаваше край полуразрушени зидове, които се издигаха зловещи и черни в звездния сумрак. Личеше си, че някога това е било древно селище. Изведнък той спря. Пред него стоеше старинен храм с хубави, стройни колони. В дъното на храма се откриваше, полузакрит от шумата, вход на пещера. От